

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
PAOLA MENGOZZIJA,
predstavljeni 3. oktobra 2018¹

Zadeva C-466/16 P

**Svet Evropske unije
proti**

Marquis Energy LLC

„Pritožba – Damping – Uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike –
Dokončna protidampinška dajatev – Izvedbena uredba (EU) št. 157/2013 – Uredba (ES)
št. 1225/2009 – Procesno upravičenje proizvajalca, ki ni izvoznik – Neposredno nanašanje“

I. Uvod

1. Svet Evropske unije s to pritožbo Sodišču predlaga, naj razveljavi sodbo Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. junija 2016, Marquis Energy/Svet (T-277/13, neobjavljena, EU:T:2016:343), s katero je, prvič, priznalo dopustnost tožbe družbe Marquis Energy LLC zoper Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 157/2013 z dne 18. februarja 2013 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike,² in drugič, navedeno uredbo razglasilo za nično v delu, v katerem se nanaša na družbo Marquis Energy.

2. Kot bom pojasnil v analizi prvega dela prvega pritožbenega razloga Sveta, menim, da je Splošno sodišče napačno ugotovilo, da se je sporna uredba neposredno nanašala na družbo Marquis Energy. Torej bo treba izpodbijano sodbo po mojem mnenju razveljaviti, tožbo na prvi stopnji pa zavreči.

3. Če se bo Sodišče strinjalo z mojo analizo, ne bo treba odločati o vsebinskih pritožbenih razlogih, ki jih je navedel Svet in s katerimi – tako kot v vzporedni zadevi C-465/16 P (Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association), v kateri sem prav tako istega dne predstavil sklepne predloge – predlaga, naj se ugotovi, da je Splošno sodišče napačno razložilo in uporabilo člen 9(5) Uredbe Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti³ (v nadaljevanju: osnovna uredba), ob upoštevanju določb Sporazuma o izvajanju člena VI splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (GATT)⁴ (v nadaljevanju: protidampinški sporazum STO). Zato bom zgolj napotil na podredne ugotovitve v zvezi s temi pritožbenimi razlogi v mojih sklepnih predlogih, predstavljenih v zadevi C-465/16 P (Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association).

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² UL 2013, L 49, str. 10.

³ UL 2009, L 343, str. 51.

⁴ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189.

II. Povzetek dejanskega stanja spora in sodbe Splošnega sodišča

4. Splošno sodišče je dejansko stanje spora predstavilo v točkah od 1 do 14 izpodbijane sodbe. V nadaljevanju bodo predstavljeni le elementi, nujno potrebni za razumevanje trditev, ki sta jih navedli stranki v pritožbi.

5. Evropska komisija je 25. novembra 2011 na podlagi pritožbe objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz v Evropsko unijo bioetanola s poreklom iz Združenih držav Amerike,⁵ v katerem je napovedala, da bo po metodi vzorčenja izbrala proizvajalce izvoznike iz Združenih držav Amerike, ki jih bo preiskala.

6. Komisija je 16. januarja 2012 obvestila pet družb članic združenj Growth Energy in Renewable Fuels Association, in sicer družbe Marquis Energy, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC in Platinum Ethanol LLC, da so bile zajete v vzorec proizvajalcev izvoznikov.⁶

7. Komisija je 24. avgusta 2012 družbi Marquis Energy poslala začasni dokument o razkritju, v katerem je napovedala nadaljevanje preiskave brez sprejetja začasnih ukrepov in razširitev preiskave na trgovce/pripravljavce mešanic. V tem dokumentu je navedla, da v tej fazi ni bilo mogoče presoditi o tem, ali je bil izvoz bioetanola s poreklom iz ZDA opravljen po dampinških cenah, ker vzorčeni proizvajalci niso delali razlik med notranjo prodajo in prodajo za izvoz ter so bioetanol v celoti prodajali nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic s sedežem v ZDA, ki so ga nato mešali z bencinom in ga preprodajali.

8. Komisija je 6. decembra 2012 družbi Marquis Energy poslala dokument o dokončnem razkritju, v katerem je na podlagi podatkov nepovezanih trgovcev/pripravljavcev mešanic preučila obstoj dampa, ki naj bi povzročil škodo industriji Unije, pri čemer je nameravala naložiti dokončne ukrepe po 9,6-odstotni stopnji na ravni države za obdobje treh let.

9. Svet je 18. februarja 2013 na podlagi osnovne uredbe sprejel sporno uredbo, s katero je bila uvedena protidampinška dajatev na bioetanol, poimenovan „etanol za gorivo“, po 9,5-odstotni stopnji na ravni države za obdobje petih let.

10. Splošno sodišče je še navedlo, prvič, da je Svet v uvodnih izjavah od 12 do 16 sporne uredbe ugotovil, da je preiskava pokazala, da nobeden od vzorčenih proizvajalcev ni izvažal bioetanola na trg Unije ter da izvozniki zadevnega izdelka v Unijo niso bili ameriški proizvajalci bioetanola, ampak so bili to trgovci/pripravljavci mešanic, zato je Svet za dokončanje dampinške preiskave uporabil podatke dveh trgovcev/pripravljavcev mešanic, ki sta privolila v sodelovanje v preiskavi (točka 16 izpodbijane sodbe). Nato je še ugotovilo, drugič, da je Svet v uvodnih izjavah od 62 do 64 sporne uredbe pojasnil, da se mu zdi ustrezno vzpostaviti stopnjo dampa na ravni države, saj vzpostavitev individualnih stopenj dampa za proizvajalce iz ZDA zaradi strukture industrije bioetanola, načina proizvodnje in prodaje zadevnega izdelka na trgu ZDA ter njegovega izvoza na trg Unije ni izvedljiva (točka 17 izpodbijane sodbe).

11. Splošno sodišče je nato odločilo o *dopustnosti* tožbe, ki jo je vložila družba Marquis Energy kot proizvajalka bioetanola.

⁵ UL 2011, C 345, str. 7.

⁶ V nasprotju z družbo Marquis Energy preostali štirje zgoraj navedeni proizvajalci niso vložili ločenih ničnostnih tožb zoper sporno uredbo, temveč sta jih pred Splošnim sodiščem zastopali poklicni združenji Growth Energy in Renewable Fuels Association. Splošno sodišče je s sodbo z dne 9. junija 2016, Growth Energy in Renewable Fuels Association/Svet (T-276/13, EU:T:2016:340), ugodilo tožbi, ki sta jo vložili ti združenji. Zoper to sodbo je bila vložena pritožba, ki sem jo preučil v sklepnih predlogih z istega dne v zadevi C-465/16 P, Svet/Growth Energy in Renewable Fuels Association.

12. Splošno sodišče je v točkah od 55 do 67 izpodbijane sodbe ugotovilo, prvič, da se sporna uredba *neposredno nanaša* na družbo Marquis Energy, pri čemer je med drugim v točkah od 69 do 80 izpodbijane sodbe zavrnilo več nasprotnih trditvev Sveta in Evropske komisije.

13. Splošno sodišče je v točkah od 81 do 92 izpodbijane sodbe ugotovilo, da se sporna uredba *posamično nanaša* na družbo Marquis Energy, v točkah od 93 do 106 navedene sodbe pa je zavrnilo nasprotno trditve Sveta in Komisije ter druge ugovore teh institucij v zvezi z dopustnostjo tožbe, preučene v točkah od 107 do 118 izpodbijane sodbe.

14. Kar zadeva *vsebino*, je Splošno sodišče na podlagi razlogovanja iz točk od 121 do 168 izpodbijane sodbe ugodilo drugemu delu prvega tožbenega razloga družbe Marquis Energy, ki se je nanašal na to, da je bil s sporno uredbo kršen člen 9(5) osnovne uredbe, zato je sporno uredbo razglasilo za nično v delu, v katerem se je nanašala na družbo Marquis Energy, ne da bi preučilo niti preostale dele navedenega tožbenega razloga niti preostalih devet tožbenih razlogov, na katere se je ta družba sklicevala v postopku na prvi stopnji.

15. Splošno sodišče je v bistvu odločilo, da je Svet napačno presodil, da lahko na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe uporabi stopnjo dampinga na ravni države in da mu ni treba izračunati individualnih stopenj dampinga za vsakega ameriškega proizvajalca, vključenega v vzorec iz sporne uredbe.

16. Za to je Splošno sodišče na prvem mestu navedlo, da je bil namen zakonodajalca Unije s členom 9(5) osnovne uredbe izpolniti posebno obveznost, ki jo je prevzel v okviru sporazumov STO in je v tem primeru vsebovana v členih 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO, zato je treba člen 9(5) osnovne uredbe razlagati v skladu z navedenima členoma (glej točke od 129 do 139 izpodbijane sodbe).

17. Na drugem mestu je Splošno sodišče menilo, da je Komisija s tem, da je družbo Marquis Energy ohranila v vzorcu ameriških proizvajalcev in izvoznikov, priznala, da je bila ta družba „dobavitelj“ izdelka, ki je bil pod ceno, zato je bil Svet na podlagi člena 9(5) osnovne uredbe načeloma zavezan, da izračuna individualno stopnjo dampinga in določi individualne protidampinške dajatve (glej točke od 140 do 168 izpodbijane sodbe).

18. Na tretjem mestu in nazadnje je Splošno sodišče menilo, da v skladu s členom 9(5) osnovne uredbe sicer obstaja izjema od individualnega izračuna zneska naložene dajatve, kadar „to ni izvedljivo“, saj je v tem primeru dovoljena zgolj navedba imena države dobaviteljice, kar pomeni, da se protidampinška dajatev naloži na ravni države, vendar je treba izraz „ni izvedljivo“ razlagati v skladu z analognim izrazom iz členov 6.10 in 9.2 protidampinškega sporazuma STO (glej v tem smislu točko 188 izpodbijane sodbe). Tako je ob upoštevanju zadnjemavedenih določb menilo, da člen 9(5) osnovne uredbe ne dovoljuje nobene izjeme od obveznosti določitve individualne protidampinške dajatve za vzorčenega proizvajalca, ki je sodeloval v preiskavi, če instituciji menita, da zanj ne moreta ugotoviti individualne izvozne cene (glej točko 188, zadnji stavek, izpodbijane sodbe). Splošno sodišče je na podlagi navedenega ugotovilo, da je ob upoštevanju pojasnil, ki sta jih predložili instituciji, Svet napačno menil, da določitev individualnih protidampinških dajatev za posamezne vzorčene ameriške izvoznike „ni izvedljiva“ v smislu člena 9(5) osnovne uredbe (točka 197 izpodbijane sodbe), pri čemer dejstvo, da sta instituciji menili, da imata težave pri zagotavljanju izsledljivosti posamezne prodaje ali pri primerjanju normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami vzorčenih proizvajalcev, ne more zadostovati za utemeljitev uporabe te izjeme (glej v tem smislu točke od 198 do 200 izpodbijane sodbe). Zato je Splošno sodišče sporno uredbo v delu, v katerem se nanaša na družbo Marquis Energy, razglasilo za nično z obrazložitvijo, da je bil z njo kršen člen 9(5) osnovne uredbe.

III. Predlogi strank

19. Svet Sodišču primarno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- tožbo družbe Marquis Energy na prvi stopnji zavrže;
- odloči, da družba Marquis Energy nosi stroške celotnega postopka.

20. Svet Sodišču podredno predlaga, naj:

- zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
- pridrži odločitev o stroških celotnega postopka.

21. Komisija Sodišču primarno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- tožbo, vloženo na prvi stopnji, razglasi za nedopustno;
- odloči, da družba Marquis Energy nosi stroške postopka pred Splošnim sodiščem in Sodiščem.

22. Komisija Sodišču podredno predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- zavrne drugi del prvega tožbenega razloga družbe Marquis Energy v postopku na prvi stopnji, v preostalem pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču;
- pridrži odločitev o stroških na obeh stopnjah.

23. Družba Marquis Energy Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo v celoti zavrne;
- odloči, da Svet nosi stroške celotnega postopka.

IV. Analiza

24. Svet ob podpori Komisije v obrazložitvi pritožbe navaja tri pritožbene razloge. Prvi pritožbeni razlog je povezan z dopustnostjo tožbe na prvi stopnji ter se nanaša na napačno razlago člena 263, četrti odstavek, PDEU in neizpolnitev obveznosti obrazložitve izpodbijane sodbe. Preostala pritožbena razloga se nanašata na vsebinske presoje Splošnega sodišča ter oba zadevata napačno razlago in uporabo člena 9(5) osnovne uredbe. Kot sem pojasnil že v uvodu, bom preučil zgolj prvi del prvega pritožbenega razloga Sveta, saj menim, da mu je treba ugoditi in posledično razveljaviti izpodbijano sodbo.

25. Vendar je treba pred preučitvijo pritožbe Sveta odgovoriti na trditve iz duplike Komisije, ki je menila, da odgovor na pritožbo, ki ga je vložila družba Marquis Energy, ni dopusten.

A. Dopustnost odgovora na pritožbo, ki ga je vložila družba Marquis Energy

1. Trditve Komisije

26. Komisija trdi, da je odgovor na pritožbo, ki ga je vložila družba Marquis Energy, elektronsko podpisala oseba, v zvezi s katero nista bila izkazana niti njen status odvetnice niti njena pristojnost. Ker ni bilo popravka, bi bilo treba v takih okoliščinah odgovor na pritožbo torej razglasiti za nedopusten.

2. Presoja

27. Trditve Komisije je treba po mojem mnenju zavrni, ker nimajo dejanske podlage.

28. Naj spomnim, da člen 119(2) Poslovnika Sodišča ki se za odgovor na pritožbo uporablja v skladu s členom 173(2) tega poslovnika, določa, da morajo odvetniki sodnemu tajništvu predložiti uradni dokument ali pooblastilo stranke, ki jo zastopajo.

29. Poleg tega iz člena 44(1) Poslovnika Sodišča izhaja, da morajo odvetniki – da bi bili upravičeni do privilegijev, imunitete in ugodnosti iz člena 43 navedenega poslovnika – svoj status predhodno izkazati s pooblastilom stranke, ki jo zastopajo, če je ta pravna oseba zasebnega prava.

30. Iz tega izhaja, da mora imeti odvetnik, da lahko pred Sodiščem – tudi v okviru pritožbe – veljavno zastopa pravno osebo zasebnega prava, uradni dokument ali pooblastilo, ki mu ga izda navedena stranka.

31. V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je – ne glede na status osebe, ki je prek računa, ki ji je omogočal dostop do računalniške aplikacije, poimenovane „e-Curia“, v sodnem tajništvu Sodišča elektronsko vložila odgovor na pritožbo družbe Marquis Energy⁷ – izvirnik tega odgovora na pritožbo podpisala P. Vander Schueren, katere niti statusa odvetnice niti pooblastila Komisija ni izpodbijala.

32. Zato ugovor Komisije nima dejanske podlage. Odgovor na pritožbo, ki ga je vložila družba Marquis Energy, je torej popolnoma dopusten.

B. Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 263, četrti odstavek, PDEU in neizpolnitev obveznosti obrazložitve

33. Ta pritožbeni razlog je v bistvu sestavljen iz dveh delov. V prvem delu prvega pritožbenega razloga Svet trdi, da je Splošno sodišče z ugotovitvijo, da se sporna uredba *neposredno* nanaša na družbo Marquis Energy, napačno razložilo ta pogoj, določen v členu 263, četrti odstavek, PDEU. V drugem delu tega pritožbenega razloga Svet Splošnemu sodišču očita, da je napačno razložilo pogoj v zvezi s *posamičnim* nanašanjem iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, ne da bi niti pojasnilo niti izkazalo, zakaj ima družba Marquis Energy lastnosti, zaradi katerih se razlikuje od drugih ameriških proizvajalcev bioetanola.

34. Kot sem že navedel, bi bilo treba po mojem mnenju prvemu delu tega pritožbenega razloga Sveta ugoditi, kar pomeni, da glede na kumulativnost obeh pogojev za dopustnost iz člena 263, četrti odstavek, PDEU preučitev drugega dela ne bo več potrebna.

⁷ Zlasti v skladu z Odločbo Sodišča z dne 13. septembra 2011 o vlaganju in vročanju procesnih aktov prek aplikacije e-Curia (UL 2011, C 289, str. 7).

1. Povzetek trditev strank v zvezi s prvim delom prvega pritožbenega razloga, ki se nanaša na napačno uporabo prava pri ugotovitvi, da se sporna uredba neposredno nanaša na družbo Marquis Energy

35. Svet ob podpori Komisije trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pogoj v zvezi z neposrednim nanašanjem iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, kakor ga razlaga Sodišče, saj iz njegovih ugotovitev ne izhaja, da ima sporna uredba neposredne učinke na pravni položaj družbe Marquis Energy, ampak je iz njih razviden kvečjemu posredni učinek na gospodarski položaj te družbe, ki svojih izdelkov ne izvaža na trg Unije. Po mnenju teh institucij je Sodišče zlasti v sodbi z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija (C-456/13 P, EU:C:2015:284), že zavrnilo tezo, da za izpolnitev pogoja v zvezi z neposrednim nanašanjem zadostuje že dokaz o tem, da sporni ukrep povzroči zgolj gospodarske posledice ali podrejen konkurenčni položaj. V obravnavani zadevi naj bi napake Splošnega sodišča pri uporabi prava izhajale še zlasti iz točk 72, 73, 76, 78 in 79 izpodbijane sodbe. Komisija še dodaja, da je Splošno sodišče pri uporabi sodne prakse v zvezi s pogojem glede neposrednega nanašanja v točkah od 56 do 67 izpodbijane sodbe napačno menilo, da kot dokaz o takem nanašanju zadostuje že to, da je družba Marquis Energy proizvajala izdelek, za katerega bi se, če bi ga tretja oseba izvozila v Unijo, uporabljala protidampinška dajatev. S takim pojmovanjem naj bi se mešalo neposredno s posrednim in pravno z gospodarskim. Komisija meni, da poskus družbe Marquis Energy, da bi v pisanjih, predloženih Sodišču, zabrisala dejansko vsebino izpodbijane sodbe, z vidika te analize ne spremeni ničesar.

36. Družba Marquis Energy na prvem mestu odgovarja, da Svet Sodišču predlaga, naj ponovno presodi o ugotovitvah dejanskega stanja, ki jih je opravilo Splošno sodišče, kar ni v pristojnosti pritožbenega sodišča. Torej naj bi bili ti očitki, ki se nanašajo na presoje dejanskega stanja, ki jih je opravilo Splošno sodišče v točkah 66 in 76 izpodbijane sodbe, nedopustni. Na drugem mestu družba Marquis Energy meni, da dejstvo, da so bile velike količine bioetanola, ki ga je proizvedla, izvožene v Unijo in da je bila v sporni uredbi opredeljena kot proizvajalka/izvoznica, zadostuje za ugotovitev Splošnega sodišča, da se je navedena uredba nanjo nanašala neposredno. Splošno sodišče naj bi upravičeno ugotovilo, da je družba Marquis Energy ameriški proizvajalec bioetanola, ki svoje izdelke izvaža v Unijo, in ker so bile protidampinške dajatve naložene na te izdelke, so vplivale na pravni položaj te družbe. Vsekakor naj neobstoja neposredne prodaje ne bi bilo mogoče upoštevati, saj so vzorčeni proizvajalci vedeli, da je njihova prodaja namenjena izvozu v Unijo, in so torej obračunavali izvozne cene. Po mnenju družbe Marquis Energy bi bilo nanašanje popolnoma enako neposredno v primeru potencialnega izvoznika zadevnega izdelka v Unijo. Poleg tega naj sodne prakse Sodišča, ki sta jo v podporo svoji tezi navedli instituciji, ne bi bilo mogoče upoštevati, saj naj ne bi zadevala merila neposrednega nanašanja oziroma naj bi zadevala neprimerljive dejanske okoliščine.

2. Presoja

37. Kot je Splošno sodišče upravičeno opozorilo v točki 44 izpodbijane sodbe – in kar poleg tega v obravnavani zadevi ni sporno – pojem neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU zahteva izpolnitev dveh kumulativnih meril. Prvič, sporni akt mora imeti *neposredne učinke na pravni položaj* osebe, ki zahteva razglasitev njegove ničnosti. Drugič, ta akt naslovnikom navedenega ukrepa, zadolženim za njegovo izvedbo, ne sme dopuščati nobene diskrecijske pravice, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na ureditvi prava Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil.⁸

38. V obravnavani zadevi Svet in Komisija izpodbijano sodbo grajata le z vidika uporabe prvega merila, torej v zvezi z neposrednimi učinki sporne uredbe na pravni položaj družbe Marquis Energy.

⁸ Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 13. oktobra 2011, Deutsche Post in Nemčija/Komisija (C-463/10 P in C-475/10 P, EU:C:2011:656, točka 66), ter sklep z dne 10. marca 2016, SolarWorld/Komisija (C-142/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:163, točka 22 in navedena sodna praksa).

39. S tega vidika je treba najprej zavrnilo trditve družbe Marquis Energy v zvezi s tem, da želi Svet s prvim delom prvega pritožbenega razloga pred Sodiščem znova začeti razpravo o ugotovitvah in presojah, ki jih je Splošno sodišče opravilo v zvezi z dejanskim stanjem.

40. Kot bom namreč še podrobneje pojasnil, menim, da Svet popolnoma pravilno razlaga dejanske premise, na katere se je Splošno sodišče oprlo pri pravni ugotovitvi, da se sporna uredba neposredno nanaša na družbo Marquis Energy, torej ugotovitvi, ki jo instituciji izpodbijata. Nasprotno, prej je družba Marquis Energy tista, ki želi v svojih pisanjih na več mestih izkriviti ugotovitve in presoje dejanskega stanja iz izpodbijane sodbe Splošnega sodišča.

41. Naj pojasnim.

42. Stranki v sporu pred Splošnim sodiščem sta obširno razpravljali o vprašanju, ali je pet ameriških proizvajalcev bioetanol – ki so bili med preiskavo vzorčeni in med katerimi je bila tudi družba Marquis Energy – bioetanol, ki so ga te družbe proizvajale, izvažalo v Unijo, ali nasprotno, so ta izvoz opravljali nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic.

43. Kot je Splošno sodišče opozorilo v točki 57 izpodbijane sodbe, je v sporni uredbi pojasnjeno, da je vseh pet vzorčenih proizvajalcev – ker nobeden od njih ni sam izvažal bioetanol na trg Unije – ta izdelek prodajalo na notranjem (ameriškem) trgu nepovezanim trgovcem/pripravljavcem mešanic, ki so ga nato mešali z bencinom ter prodajali na notranjem trgu in za izvoz, zlasti v Unijo.

44. Po več ugotovitvah Splošnega sodišča iz točk od 58 do 65 izpodbijane sodbe, ki se v obravnavani pritožbi ne izpodbijajo, je Splošno sodišče v točki 66 navedene sodbe sklenilo, da „je bilo zadostno ugotovljeno, da so bile zelo velike količine bioetanol, ki jih je v obdobju preiskave kupilo osem trgovcev/pripravljavcev mešanic, vključenih v preiskavo, pri petih ameriških vzorčenih proizvajalcih bioetanol, med njimi pri [družbi Marquis Energy], večinoma izvožene v Unijo. [...]“

45. Splošno sodišče z uporabo neosebne in posredne oblike, ki jo zasledimo že tudi v točki 60 izpodbijane sodbe („[...] je bila pomembna količina bioetanol [družbe Marquis Energy] pravilno uvožena v Unijo v obdobju preiskave“), ni niti implicitno – in v nasprotju s trditvijo družbe Marquis Energy pred Sodiščem – trdilo, da je ta družba svoje izdelke sama izvažala v Unijo.

46. Iz točke 66 izpodbijane sodbe namreč nujno izhaja, da je Splošno sodišče priznalo, da so bioetanol, ki ga je proizvedla družba Marquis Energy, „kupili“ nepovezani trgovci/pripravljavci mešanic, vključeni v preiskavo, nato pa so ga večinoma izvozili v Unijo. Kot navaja Komisija, je Splošno sodišče torej le ugotovilo, da je bil bioetanol, ki ga je proizvedla družba Marquis Energy, posredno napoten na trg Unije, torej prek nepovezanih trgovcev/pripravljavcev mešanic, potem ko so ga ti zmešali z bencinom.

47. Noben odlomek izpodbijane sodbe ne napeljuje na to, da bi Splošno sodišče ameriškim proizvajalcem bioetanol priznalo status izvoznika. Nepriznanje takega statusa izrecno izhaja iz točke 72 izpodbijane sodbe, v kateri je Splošno sodišče menilo, da lahko naložitev protidampinških dajatev na izdelke, ki se uvozijo v Unijo, „bistveno vpliva“ na proizvajalca, „tudi če nima statusa izvoznika navedenih proizvodov“. To je še dodatno potrjeno v točki 73 navedene sodbe, iz katere je razvidno, da je družba Marquis Energy „proizvajala čisti bioetanol v obdobju preiskave in da so bili njeni proizvodi tisti, ki so jih trgovci/pripravljavci mešanic mešali z bencinom in izvažali v Unijo“.

48. Iz tega izhaja, da v nasprotju s trditvijo družbe Marquis Energy niti Svet niti Komisija Sodišču nikakor ne predlagata ponovne presoje dejstev. Nasprotno, ti instituciji pravilno razlagata upoštevne točke izpodbijane sodbe.

49. Očitki Sveta – in prav tako Komisije – se nanašajo le na pravno izpeljavo Splošnega sodišča, ki je v bistvu menilo, da je uvedba protidampinskih dajatev, določena v sporni uredbi, neposredno povzročila učinke na *pravni položaj* družbe Marquis Energy zaradi njenega statusa vzorčenega ameriškega proizvajalca bioetanola, čigar proizvodnja je bila delno izvožena v Unijo.

50. Menim, da so ti očitki utemeljeni, saj so razlogi, ki jih je izpostavilo Splošno sodišče v utemeljitev ugotovitvi, da je sporna uredba povzročila neposredne učinke na pravni položaj družbe Marquis Energy, po mojem mnenju nezadostni in napačni.

51. Naj predvsem opozorim, da je Splošno sodišče v točki 67 izpodbijane sodbe iz presoj, izoblikovanih v točkah od 60 do 66 navedene sodbe, izpeljalo, da se zadevna uredba na družbo Marquis Energy nanaša neposredno v smislu zlasti sodne prakse, navedene v točki 44 navedene sodbe, medtem ko je v točkah od 69 do 79 iste sodbe drugega za drugim zavrnilo očitke, ki sta jih v zvezi s to ugotovitvijo navedla Svet in Komisija.

52. Točke od 60 do 65 izpodbijane sodbe vsebujejo zgolj preudarke v zvezi s ciljnim trgom, količino in značilnostmi proizvodnje bioetanola vzorčenih ameriških proizvajalcev, med njimi družbe Marquis Energy. Kot je bilo že navedeno, je Splošno sodišče v točki 66 izpodbijane sodbe iz teh preudarkov izpeljalo, da je bilo zadostno ugotovljeno, da so bile zelo velike količine bioetanola, ki so jih nepovezani trgovci/pripravljalci mešanic kupili pri vzorčenih proizvajalcih, večinoma izvožene v Unijo.

53. Čeprav take ekonomske presoje niso netočne in jih Svet vsekakor ne izpodbija, kljub vsemu ne zadostujejo kot dokaz – kot je Splošno sodišče v bistvu menilo v točki 67 izpodbijane sodbe – da protidampinske dajatve, uvedene s sporno uredbo, *neposredno* vplivajo na *pravni položaj* družbe Marquis Energy.

54. Ugotovitev, da je pred uvedbo protidampinskih dajatev bioetanol, ki so ga proizvajali vzorčeni proizvajalci, med njimi družba Marquis Energy, na trg Unije prihajal prek nepovezanih trgovcev/pripravljalcev mešanic, potem ko je bil zmešan z bencinom, namreč še ne pomeni, da je bilo dokazano, da se je pravni položaj družbe Marquis Energy zaradi uvedbe teh dajatev spremenil.

55. Po tej logiki bi bilo treba predpostaviti, da se na vsakega proizvajalca iz tretje države, čigar izdelki pridejo na trg Unije, uvedba protidampinskih dajatev, povezana s temi izdelki, neposredno nanaša v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, kakor ga razlaga Sodišče.

56. Vendar je treba opozoriti, da so na podlagi sodne prakse Sodišča uredbe, s katerimi se uvaja protidampinska dajatev, glede na značilnosti in področje veljavnosti normativne narave, saj se uporabljajo za vse gospodarske subjekte, zato se lahko določbe teh uredb le zaradi nekaterih posebnih okoliščin neposredno (in posamično) nanašajo na tiste *proizvajalce in izvoznike* zadevnega proizvoda, ki se jim *na podlagi podatkov, ki so razvidni iz njihove gospodarske dejavnosti, pripisuje damping*.⁹

57. Zgolj zato, ker izdelek pride na trg Unije, pa čeprav v velikih količinah, še ni mogoče šteti, da – ko se nanj uvede protidampinska dajatev – uvedba te dajatve neposredno vpliva na pravni položaj njegovega proizvajalca.

58. Če bi bilo tako, bi normativni naravi protidampinskih uredb odvzeli vsako podlago. Povedano drugače, za vsakega proizvajalca izdelka, na katerega bi bila uvedena protidampinska dajatev, bi se že samodejno in privzeto štelo, da se zaradi njegovega objektivnega statusa proizvajalca navedenega izdelka uredba, s katero je bila ta dajatev uvedena, nanj neposredno nanaša.

⁹ Glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 14. marca 1990, Gestetner Holdings/Svet in Komisija (C-156/87, EU:C:1990:116, točka 17), ter z dne 16. aprila 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, točka 19 in navedena sodna praksa).

59. Dejstvo, da je ta proizvajalec sodeloval v preiskavi, saj je bil vključen v vzorec, uporabljen v okviru postopka, ki je privedel do sprejetja sporne uredbe, ne vpliva na to presojo. Vključitev podjetja v reprezentativni vzorec v okviru preiskave, ki jo vodi Komisija, je lahko namreč kvečjemu indic posamičnega nanašanja na gospodarski subjekt.¹⁰ To še ne pomeni, da uvedba dokončnih protidampinških dajatev ob koncu navedene preiskave neposredno vpliva na pravni položaj tega proizvajalca.

60. Sklep, do katerega je Splošno sodišče prenašeno prišlo v točki 67 izpodbijane sodbe, se mi zdi še toliko bolj sporen, ker to sodišče hkrati ni nikoli izpodbijalo ugotovitve iz sporne uredbe, navedene v točki 57 izpodbijane sodbe, da so zadevni proizvajalci izdelke prodajali na notranjem (ameriškem) trgu nepovezanim trgovcem/pripravljalcem mešanic, ti pa so jih nato preprodajali na notranjem ameriškem trgu in za izvoz, niti ugotovitve, prav tako navedene v točki 65 izpodbijane sodbe, da ni bilo mogoče primerjati normalnih vrednosti z ustreznimi izvoznimi cenami, torej ugotovitev, ki potrjujeta tezo institucij, da je družba Marquis Energy svoje izdelke prodajala navedenim trgovcem/pripravljalcem mešanic na *ameriškem notranjem trgu* in da ni imela nobenega vpliva niti na njihov ciljni trg niti na prodajno ceno pri izvozu.

61. Nič bolj me ne prepričajo presoje iz točk od 70 do 74 in od 76 do 79 izpodbijane sodbe, v katerih je Splošno sodišče zavrnilo trditve Sveta in Komisije v zvezi z ugotovitvijo, do katere je to sodišče prišlo v točki 67 navedene sodbe.

62. Prvič, z navedbami Splošnega sodišča iz točk od 70 do 72 izpodbijane sodbe – v katerih to sodišče v bistvu trdi, da neposredno nanašanje na gospodarski subjekt na podlagi uredbe, s katero so uvedene protidampinške dajatve, ni odvisno od njegovega statusa proizvajalca ali izvoznika, saj lahko naložitev take dajatve na zadevni izdelek „bistveno vpliva“ na proizvajalca, ki nima statusa izvoznika izvoženih izdelkov, na katere je bila naložena protidampinška dajatev – konec koncev ni odgovorjeno na vprašanje, ali to, da so bile s sporno uredbo naložene protidampinške dajatve, neposredno vpliva na pravni položaj družbe Marquis Energy.

63. Pripravljen sem sicer priznati, da preprost status proizvajalca, ki ga ima gospodarski subjekt, še ne zadostuje za to, da se *ipso jure* izključi izpolnitev pogoja v zvezi z neposrednim nanašanjem na ta gospodarski subjekt v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

64. Vendar Splošno sodišče ni pojasnilo, zakaj se lahko pravni položaj proizvajalca iz tretje države – ki svoje izdelke prodaja le na notranjem trgu te države drugim gospodarskim subjektom, ki navedeni izdelek sami preprodajajo, potem ko so mu dodali drugo snov, in sicer na navedenem notranjem trgu in za izvoz – neposredno spremeni zaradi uvedbe protidampinških dajatev na ta izdelek, ki se uporabljajo na trgu Unije. V zvezi s tem se zdi, da dejstvo, da je Splošno sodišče v točki 72 izpodbijane sodbe uporabilo besedno zvezo „bistveno vpliva“, ki se navezuje na pogoj posamičnega nanašanja, ne pa na pogoj neposrednega nanašanja, ne kaže le na terminološko površnost, ampak je težava veliko bolj temeljna, saj to sodišče ni resnično preučilo vpliva – povezanega s pogojem glede neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU – ki ga ima naložitev protidampinških dajatev na pravni položaj vzorčenih ameriških proizvajalcev bioetanola, niti trditve institucij, da ima sporna uredba na položaj teh proizvajalcev, med njimi družbe Marquis Energy, samo posredni ekonomski učinek.

65. Podobno je treba ugotoviti v zvezi s presojami Splošnega sodišča iz točk od 76 do 78 izpodbijane sodbe.

¹⁰ Glej v tem smislu sodbo z dne 28. februarja 2002, BSC Footwear Supplies in drugi/Svet (T-598/97, EU:T:2002:52, točka 61), ter sklep z dne 7. marca 2014, FESI/Svet (T-134/10, neobjavljen, EU:T:2014:143, točka 58).

66. Na prvem mestu je Splošno sodišče v točki 76 te sodbe, ki si zasluži, da jo navedem v celoti, pojasnilo, da „[...] je treba tudi ob domnevi, da trgovci/pripravljalci mešanic nosijo protidampinško dajatev, in če bi se izkazalo, da se trgovska veriga bioetanola prekine na način, da ti ne morejo prenesti protidampinške dajatve na proizvajalce, vseeno spomniti, da so z uvedbo protidampinške dajatve spremenjeni pravni pogoji, pod katerimi poteka trženje bioetanola vzorčenih proizvajalcev v Uniji. Zato bo pravni položaj zadevnih proizvajalcev na trgu Unije v vsakem primeru neposredno in bistveno prizadet.“ Poleg tega je Splošno sodišče v točki 77 izpodbijane sodbe zavrnilo tudi trditev Komisije o izključno posrednem učinku naložitve protidampinških dajatev na položaj družbe Marquis Energy, pri čemer je navedlo, da Komisija nepravilno „izpodbija dejstvo, da podjetje v trgovski verigi, ki ni [...] zadnji izvoznik, ki izvaja damping, lahko ugovarja protidampinški dajatvi [...]“.

67. Menim, da je bilo v teh točkah izpodbijane sodbe dvakrat napačno uporabljeno pravo.

68. Prvič, Splošno sodišče ni pojasnilo, kako lahko na pravni položaj proizvajalca iz tretje države, kot je družba Marquis Energy – ki svoj izdelek prodaja le na *notranjem trgu* navedene države nepovezanim gospodarskim subjektom, za katere je bilo ugotovljeno, da izvajajo damping – neposredno vplivajo protidampinške dajatve, naložene na izdelek, ki ga izvažajo ti nepovezani gospodarski subjekti, čeprav ti protidampinških dajatev ne bi mogli prenesti na navedenega proizvajalca.

69. Povedano drugače, če – ob predpostavki, ki jo je Splošno sodišče preučilo v točkah 76 in 77 izpodbijane sodbe – nepovezani trgovci/pripravljalci mešanic izvajajo damping in v celoti nosijo protidampinške dajatve, naložene s sporno uredbo na trgu Unije, mi ni jasno, kako lahko pobiranje teh dajatev neposredno vpliva na pravni položaj proizvajalcev zadevnega izdelka, ki ta izdelek izključno prodajajo na ameriškem notranjem trgu.

70. Kot trdi Komisija, je v takem primeru sicer mogoče, da naložitev protidampinških dajatev vpliva na obseg prodaje, ki jo proizvajalci bioetanola realizirajo na ameriškem notranjem trgu pri nepovezanih trgovcih/pripravljalcih mešanic; ti lahko namreč zmanjšajo svoje nakupe, namenjene izvozu v Unijo, ne da bi lahko ta upad izravnali s povečanjem dobave za ameriški notranji trg ali za druge izvozne trge razen trga Unije. Vendar so te posledice ekonomske narave in zato po mojem mnenju ne zadostujejo kot dokaz za to, da je bil zaradi naložitve protidampinških dajatev neposredno spremenjen pravni položaj zadevnih proizvajalcev na trgu Unije. Dejansko v tem primeru – in v nasprotju z navedbo Splošnega sodišča iz točke 76, drugi stavek, izpodbijane sodbe – ameriški proizvajalci bioetanola nimajo „pravnega položaja“ na trgu Unije.

71. Drugič, zdi se, da Splošno sodišče vsaj implicitno pripisuje pomen temu, da so zadevni proizvajalci sodelovali v preiskavi, ki jo je izvedla Komisija. Kot pa sem že navedel v točki 64 teh sklepnih predlogov, je mogoče tako sodelovanje upoštevati kvečjemu pri preverjanju, ali je izpolnjen pogoj glede posamičnega nanašanja na gospodarski subjekt, ne pa tudi pri preučitvi pogoja glede neposrednega nanašanja v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

72. Na drugem mestu niti s presojami Splošnega sodišča iz točke 78 izpodbijane sodbe ni mogoče omajati pravkar povedanega, prav tako pa te presoje ne morejo privedi do ugotovitve, da je Splošno sodišče upravičeno menilo, da se sporna uredba neposredno nanaša na družbo Marquis Energy.

73. Prvič, po mojem mnenju je napačna trditev, da „struktura pogodbenih dogovorov med gospodarskimi subjekti vzdolž trgovske verige bioetanola ne vpliva na to, ali se [sporna] uredba nanaša na proizvajalce bioetanola neposredno“, in da bi se v nasprotnem primeru „le na proizvajalca, ki neposredno prodaja svoj proizvod uvozniku v Uniji, [ta uredba] neposredno nanaša[la] [...], kar pa nikakor ne izhaja iz osnovne uredbe“.

74. Sodna praksa Sodišča, ki jo je Splošno sodišče sicer pravilno navedlo v točkah 47 in 48 izpodbijane sodbe, namreč kaže na to, da so okoliščine, v katerih je Sodišče ugotovilo, da so tožbe, ki so jih vložili gospodarski subjekti zoper uredbe o uvedbi protidampinških dajatev, dopustne, temeljile zlasti na upoštevanju posebnosti poslovnih odnosov z drugimi gospodarskimi subjekti, predvsem za določitev cene pri izvozu v Unijo.

75. Torej ne vem, zakaj te logike ne bi uporabili za posebnosti strukture pogodbenih dogovorov med ameriški proizvajalci bioetanola in nepovezanimi trgovci/pripravljavci mešanic, pa čeprav bi morali zato zanikati neposredno nanašanje na navedene proizvajalce.

76. Poleg tega se ne morem strinjati s trditvijo, da bi navedena ugotovitev pomenila, da se lahko uredba na proizvajalca neposredno nanaša le v primeru, da ta svoje izdelke prodaja neposredno na trg Unije. Predvideti je namreč mogoče še druge primere, pri čemer se upoštevajo prav poslovni dogovori, kot je prodaja posrednikom/izvoznikom, povezanim z zadevnim proizvajalcem. Vsekakor pa je brez vpliva to – kot je navedlo Splošno sodišče – da to vprašanje ni urejeno z osnovno uredbo, saj so pogoji za dopustnost ničnostne tožbe, kot je tista iz obravnavane zadeve, urejeni s členom 263, četrty odstavek, PDEU.

77. Drugič, v nasprotju s trditvijo Splošnega sodišča iz zadnjega stavka točke 78 izpodbijane sodbe pristop institucij, s katerim se strinjam, še ne pomeni „omejit[ve] pravnega varstva proizvajalcev proizvodov, ki so predmet protidampinških dajatev le na podlagi tržne strukture izvoza zadevnega proizvajalca“.

78. Kot sem že navedel, ta pristop temelji na preučitvi pogojev v zvezi z neposrednim nanašanjem na te proizvajalce, ki so urejeni s členom 263, četrty odstavek, PDEU.

79. Poleg tega tudi v primeru ugotovitve, kakršno predlagam – da je torej Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ko je družbi Marquis Energy priznalo, da se sporna uredba neposredno nanaša nanjo – to še ne bi pomenilo, da je bil ta proizvajalec prikrajšan za pravno varstvo.

80. Gospodarskemu subjektu, v zvezi s katerim ni dvoma, da se uredba o uvedbi protidampinških dajatev nanj ne nanaša neposredno in posamično, ni mogoče preprečiti – po mojem mnenju vključno s prostovoljno intervencijo v postopku – da se sklicuje na neveljavnost take uredbe pred sodiščem države članice, ki obravnava spor v zvezi z dajatvami, ki jih je treba plačati pristojnim carinskim ali davčnim organom.¹¹

81. Menim torej, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi večkrat napačno uporabilo pravo, ko je ugotovilo, da se sporna uredba neposredno nanaša na družbo Marquis Energy.

82. Zato Sodišču predlagam, naj ugodi prvemu delu prvega pritožbenega razloga Sveta in izpodbijano sodbo razveljavi.

83. Torej bi bilo treba vsebinska pritožbena razloga, ki ju je navedel Svet ob podpori Komisije ter se nanašata na napačno razlago in uporabo člena 9(5) osnovne uredbe, preučiti zgolj podredno.

84. Kot sem navedel že uvodoma, sta ta pritožbena razloga enaka pritožbenima razlogoma Sveta v zadevi C-465/16 P, zato si dovoljujem napotilo na podredne ugotovitve v zvezi z njima v mojih sklepnih predlogih, predstavljenih istega dne v navedeni zadevi.

¹¹ Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 17. marca 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, točke od 23 do 32 in navedena sodna praksa). Naj v zvezi s tem spomnim, da je Sodišče edino pristojno za ugotavljanje neveljavnosti akta Unije in da mora sodišče, zoper odločitve katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, če presodi, da je eden ali več razlogov za neveljavnost akta Unije, navedenih pred njim, utemeljen, prekiniti odločanje in Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe glede presoje veljavnosti (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 10. januarja 2006, IATA in ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, točke od 27 do 32, ter z dne 28. aprila 2015, T & L Sugars in Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, točke od 44 do 48).

V. Tožba pred Splošnim sodiščem

85. V skladu s členom 61, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije lahko to v primeru razveljavitve odločbe Splošnega sodišča samo dokončno odloči v sporu, če stanje postopka to dovoljuje, ali pa zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodišču.

86. Menim, da lahko Sodišče samo odloči o dopustnosti tožbe na prvi stopnji, ki jo izpodbija Svet. Po mojem mnenju v zvezi s tem zadostuje ugotovitev, da tožba družbe Marquis Energy ni dopustna, saj ta gospodarski subjekt ni dokazal, da se protidampinške dajatve, naložene s sporno uredbo, neposredno nanašajo nanj v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

VI. Stroški

87. Sodišče v skladu s členom 184(2) Poslovnika Sodišča, če je pritožba utemeljena in samo dokončno odloči v sporu, odloči tudi o stroških. Člen 138 istega poslovnika, ki se uporabi v pritožbenem postopku na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Poleg tega člen 140 navedenega poslovnika v odstavku 1 določa, da institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške, v odstavku 3 pa, da lahko Sodišče intervenientu, ki ni eden od subjektov iz zgornjih dveh odstavkov, naloži, da nosi svoje stroške.

88. Ker je treba po mojem mnenju prvemu delu prvega pritožbenega razloga Sveta ugoditi in tožbo na prvi stopnji zavreči, predlagam, naj se družbi Marquis Energy v skladu s predlogom Sveta naloži plačilo stroškov, ki jih je ta priglasil v postopku na prvi stopnji in v pritožbenem postopku.

89. Poleg tega predlagam, naj Komisija nosi svoje stroške, ki so zanjo nastali v postopku na prvi stopnji in v tem postopku.

VII. Predlog

90. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči:

1. Sodba Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. junija 2016, Marquis Energy/Svet (T-277/13, neobjavljena, EU:T:2016:343), se razveljavi.
2. Tožba na prvi stopnji se zavrne kot nedopustna.
3. Družbi Marquis Energy se naloži, da poleg svojih stroškov nosi tudi stroške, ki jih je priglasil Svet Evropske unije.
4. Evropska komisija nosi svoje stroške, nastale v obeh postopkih.